Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de December 1883. 33te Aargang.

Vort Forbillede.

Der er Mange som tro, at det er formasteligt for skrøbelige Mennesker at forsøge paa at efterkomme Apostelens Formaning: „at vandre saaledes som han vandrede." I vore Dage gives der meget lidt Agt paa den Kjendsgjerning, at Emanuels Liv er et Mønster, hvorefter vort Liv og Levnet kan og maa rettes. Ligesaa hellig, lydig, taalmodig og barmhjærtig, som Kristus var, kunne vi aldrig blive; men det burde ikke afholde os fra at stræbe efter at vorde ham lige. Det er uden Tvivl bedst at efterfølge det mest fuldkomne Mønster. De, som kun ere Disciple, kunne ikke give Lærdomme lig Mesteren; jo højere Maal vi have for Øje, desto højere Grad af Fuldkommenhed ville vi opnaa. Det er glædeligt at tænke sig, at Guds Søn, vor ældre Broder, gjorde sig saa fuldkomment et med vor menneskelige Natur, at vi kunne studere hans Historie, den ædleste der nogensinde var skreven, og af den lære, hvad vi bør gjøre i de forskjellige Livs-Forholde. Han har vist os, hvorledes Kristendommen kan udvikles blandt de omskiftende Scener paa denne jordiske Skueplads; hvorledes der fra vort Indre kan udstraale et saa skjønt Lys, at det kan oplyse Alle omkring os; at medens vi elske den evige Fader af vort ganske Hjærte, vi dog med den ømmeste Hengivenhed kunne klynge os til dem, som formedelst Menneskelige Baand ere os saa kjære. Medens vi give ham som vor Forsoner den højeste Ære, lader os altid tage ham som Menneske for vort Mønster. Kristus er et Menneske i Ordets fuldeste Betydning; han var fri fra Synd; han deltog i Barndommens Glæder og Lege; han arbeidede som en Haandværker; i sit Ansigts Sved fortjente han sin jordiske Underholdning. Han havde dem omkring sig, som han elskede inderligt, der vare knyttede til ham ved Menneskelige Baand. Han deltog i Menneskenes Forretninger, Lidelser og Savn; og der var kun dette i de første tredive Aar af hans Liv, at han var bekjendt som „Tømmermandens Søn" til at skjelne ham blandt Folket, der boede i samme By; eiheller havde Folket den mindste Anelse om hans guddommelige Mission; han nød Livets selskabelige Glæder ligesom vi, og paa en kjærlig Maade satte han sig ind i alle

vore menneskelige Interesser. Han havde sine personlige Venner, og der var Steder, som vare ham kjærere end andre, iblandt disse valgte han især de lykkelige Hjem i Bethanien, hvor han nød Selskabet af sine trofaste Venner: Martha, Maria og Lazarus. Blandt de Tolv valgte han tre, som han elskede med større Kjærlighed, end han tildelte de Andre. De vare hans Ledsagere, da han nød den højeste Glæde, og da han var underkastet den dybeste Sorg. Som en Gud var han ikke fremmed for den Lyksalighed og almægtige Kraft, som er uadskillelig fra den guddommelige Natur, men som Menneske ønskede han at faa Sympathien og Tilliden af den Race, hvormed han frivilligt havde forenet sig. Heraf lære vi, at medens Jesus har Sympathi for os, er hans Liv et fuldkomment Exempel for os, paa Grund af at han gjorde sig saa ganske til et med Menneskeheden. Dersom Kristus havde holdt sig adskilt fra Mennesket i sine Pligter, sine Følelser, sine Prøvelser og sine Glæder, vilde vi tænke at han opnaaede hans Hellighed og Renhed ved Midler, som det er umuligt for os at bruge. Idet vi see at han i enhver Henseende var lig os, og dog retfærdig, kunne vi fatte Mod og anstrænge alle vore Evner for at efterligne ham. Der har aldrig været mere end et fuldkomment Menneske paa Jorden: Mennesket Kristus Jesus. Dette er ikke Fuldkommenhedens Verden, Menneskets Karakter er endnu ikke fuldkommengjort. Alle, endogsaa hans ædleste Efterfølgere, have havt deres Fejl og behøvet Helliggjørelse. Kun hinsides Sløret ville de Retfærdiges Aander blive fuldkommengjorte. Sige vi dette for at opmuntre Nogen til at synde eller være ligegyldige med onde Tilbøjeligheder af alle Slags? Nej, for vor Pligt er at have Fuldkommenhed for vort Maal, og daglig søge at afkaste alt Syndigt som endnu hænger ved os. Naar vi fristes til at fortvivle, fordi vi i et ubevogtet Øjeblik har udvist mere Heftighed, end det sømmer sig os ifølge vor kristne Bekjendelse, saa lader os tænke paa de tre Yndlings-Disciple, som stode Jesus saa nær, og vare dog ikke fuldkomne. Vi skulde ikke tænke paa dem for at formindske Betydenheden af de Fejl, hvori vi have gjort os skyldige, men for at komme til Erkjendelse om, at Kristus kjender alle vore Skrøbeligheder og har Medlidenhed med os, og han vil hjælpe os til Sejr, om vi bede ham derom i Oprigtighed. Vi burde aldrig blindt efterfølge Nogensomhelst, om de end aldrig ere saa gode og fromme, den Eneste som er værdig Efterfølgelse er Jesus; thi han alene er fuldkommen. Jo mere, vi kunne nærme os hans Godhed og paatage os hans Væsen, desto bedre for os. Apostelen Paulus har givet os en sikker Regel for vor Vejledning: „Vorder mine Efterfølgere, ligesom og jeg er Kristi!" Forsaavidt som de gode Mænd af det gamle og nye Testamente efterfulgte Kristus, burde vi efterfølge dem, men hvori de afvige fra Kristi Exempel, skulde vi forlade deres Fodspor. Den sikreste Vej til at opnaa sand Storhed er at beflitte sig paa sand Godhed. Medens Masillon for en talrig Forsamling prædikede den franske Monarks Begravelsesprædiken udbrød han pludselig paa en højtidelig Maade: „Gud alene er stor," og derpaa gjorde han et Ophold. Under de Følelser, som denne korte Ytring fremkaldte, reiste hele Forsamlingen sig og i dyb Ærbødighed bøjede Hovedet. Den veltalende Prædikant havde Ret; Gud alene er stor, for Gud alene er fuldkommen god, og al Storhed som er værd at anstrænge sig for, al Storhed, der vil tilfredsstille dens Besidder, al Storhed, som kan modstaa Tidens Forandringers Indflydelse, al Storhed, som

vil give os evig Lyksalighed i det celestiale Rige, maa have sit Udspring i vort Samfund med Gud i Kristus. Hos den Kristus, som vi elske og ære, opdage vi to Naturer, han var guddommelig, thi han var „Faderens Herligheds Glands:" men endskjøndt „hel ønskelig" siger Esaias dog at han var uden „Skikkelse eller Herlighed" og om han end var „Guds Ord," blev Ordet dog „Kjød og boede iblandt os" han hadede ikke Menneskenes uskyldige Glæder, om Søndagen gik han til Synagogen for at dyrke Gud lig andre fromme Israelitter, han var ingen streng Asket, han beundrede det Skjønne ligesom vi, han forbød ikke at gjøre Gjæstebud, han fjernede sig ikke fra den selskabelige Omgangs Indflydelse; men dog holdt han sig reen og ubesmittet for Gud og Mennesker. Disse Betragtninger ere meget opmuntrende for os med Hensyn til at leve et kristeligt Levnet. Havde Kristus været en ensom Eremit, kunde vi fristes til at tvivle om, at den Religion, som han lærte, vilde være mægtig nok til blandt Verdens forskjellige Kampe og Beskjæftigelser, at gjøre sin Overlegenhed gjældende; men da vi see, at han i alle Henseender var lig os selv, kunne vi fatte Mod og anvende al vor Kraft til at efterligne ham. Vi behøve ikke Universiteternes Lærdom for at blive „vis til Salighed" eiheller udfordres der høj og adelig Byrd for at blive en Kristen. Hvad vare de tre Disciple, som han yndede saameget, før de kaldtes til Apostel Embedet? De vare fattige og ulærde Mænd, deres unge Dage tilbragtes i Udførelsen af Fiskermænds Arbeide, de vare uden verslig Rigdom, literær Uddannelse eller nogen Indflydelse i Samfundet. Luther skrev: „Dersom Evangeliet behøvede denne Verdens Konger til at udsprede og bevare det, havde Gud ikke givet det til Fiskere." Paa samme Maade har Gud i disse sidste Dage valgt blandt de Ydmyge og Ringe paa Jorden hans Profeter og Aabenbarere, hans Apostler, Præster og Lærere og har udsendt dem for at forkynde et gjenoprettet Evangeliums glade Tidender; ligeledes har han udvalgt de Fattige og Ringe til at være Medlemmer af hans Rige paa Jorden. Havde han valgt de Skriftkloge og Lovkyndige med fyldte Kister og stort Følge, vilde de maaske have forvansket Evangeliets Principer, og de, som skulde forklare og forkynde den guddommelige Sandhed, have indført Philosophiens døde Lærdomme. Lader os da ihukomme, at al den Ære og udødelig Berømmelse, som disse Mænd have erholdt, vandt de ved at elske og efterfølge Kristus. Lykkelige vilde vi blive, kunde vi efterleve Chrysostomus Raad: „Iklæder Eder Kristus fra Top til Taa, at Intet sees i Eder, uden det som hører Kristus til."

Mill. Star.

Den 53de halvaarlige Konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

afholdt i Saltsøstad den 5te, 6te og 7de Oktober 1883.

(Sluttet fra Side 71.)

Ansvaret for at annamme eller forkaste deres Ord hvilede ikke paa dem; deres Pligt var at prædike Evangeliet og administrere dets Ordinancer til de Troende; herved vilde de rense sig af denne Slægts Blod, og Udfaldet var hos den Almægtige. Der fandtes mange gode Principer hos dem, som endnu staa udenfor Evangeliet. Næsten alle Mennesker ansaa det en Pligt at være ærlige;

i Handelsverdenen ansaa man det vanærende ikke at kunne møde sine Forpligtigelser; Udgydelsen af Blod slog alle Mennesker med Forfærdelse, og Love ere udstedte at forebygge det og at straffe Morderen, at beskytte den kvindelige Dyd var et andet udmærket Princip, der, skjønt det ikke praktiseres, som det skulde, var rigtigt saa vidt det iagttoges. Der vare Tusinder og Millioner af Mennesker, som ikke vilde hjemle Forbrydelser af nogen Slags, og dog vare de ikke Medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Gud ødelagde de Mennesker, som levede før Syndfloden for deres Ugudeligheds Skyld, men for deres eget Gavn, saa at de ikke ved at føje Synd til Synd skulde sætte sig selv udenfor Forløsningens Omraade, tillige var der en anden Aarsag, nemlig at de Aander, som ventede paa at modtage Tabernakler paa Jorden, vare værdige en bedre Stammelinje end dengang fandtes, hvorfor Gud udryddede de Ugudelige og gjorde Plads for en mere retfærdig Slægt. Der var alligevel retfærdige Mennesker, som levede før Floden, saasom Enok og hans Stad, der blev optagen til Himmelen, medens de Ugudelige bortskylledes af Floden, og deres Aander kastedes i Fængsel, hvor de maatte hensidde til den Tid, da Kristus mellem sin Død og Opstandelse gik og prædikede for dem. En saadan Skæbne ventede alle, som forkastede Evangeliet nu. Ældsterne, som forfulgtes for at prædike Livets Ord, have den Tilfredsstillelse at vide, at saaledes forfulgtes ogsaa Kristus deres Mester og alle de hellige Profeter. Gud tvinger aldrig Menneskene, eiheller skulde hans Tjenere gjøre det, de, som forfølger deres Medmennesker, vare lig deres Mester, Djævelen, som blev udkastet af Himmelen, fordi han søgte at borttage Menneskets frie Villie.

Præsident George Q. Cannon sagde, de Sidste Dages Hellige have oprettet et borgerligt Samfund, som, hvis det ikke var for den Fordom, der hersker imod dem, vilde blive rost og beundret af Alle. Forfulgte fra deres Samfunds Begyndelse, mishandlede af Pøbelen og uddrevne fra deres Hjem, havde de flyet bort fra Civilisationen til disse Bjærge, hvor de havde udført et Arbeide, som var i Sandhed mærkværdigt. Skjønt uddraget fra alle Nationer bo de dog i Fred og Enighed, og uagtet de kom her i mange Tilfælde fattige og trængende, ere de nu velsignede i timelig Henseende og lykkelige; den Almægtiges Haand var øjensynlig udrakt for deres Bevarelse og Fremadskriden. Dette Folk var bleven behandlet som et Stedbarn af Hoved-Regjeringen, de vare betragtede med Skinsyge og undertrykte uden nogen Aarsag, og dog under alt dette trivedes de. De Helliges Enighed, Taalmodighed og Arbeidsomhed havde med Held modarbeidet alle fjendtlige Efterstræbelser, og deres Duelighed for Selvregjering var bleven udviklet og lagt klart for Dagen. Ingen anden Del af Unionen kunde fremvise et saadant Exempel. Guds Haand var synlig i hele deres Historie, og han havde tydeligt bestemt dette Land for netop saadant et Folk som de Hellige, og deres Fjender havde nødt dem til at opfylde deres Skæbnes Maal.

Præsident John Taylor sagde, de Sidste Dages Hellige mente, at de havde Rettigheder, men, om end disse vare dem berøvede, og de vare behandlede paa en nedrig Maade og undertrykte af Nationens Repræsentanter, havde de dog roligt og taalmodigt underkastet sig dette; men de havde til Hensigt at prøve, hvorvidt disse trykkende Love udstedte imod dem stemmede overens med Konstitutionen, og om Nationen endnu vedblev at forfølge dette uskyldige Folk, vilde vi appel-

lere vor Sag til Gud og overlade den i hans Hænder. Israels Gud var paa Israels Side, og der var flere for os, end der var imod os. De, som ikke holdt Pagterne, hvilke de havde sluttet, vilde blive fordømte, Ingen, som ikke holdte den celestiale Lov, vilde være istand til at gaa forbi Englene og Guderne, som vogte Indgangen til det Celestiale Rige. Gud var ifærd med at opbygge Zion, og „Zion" betyder de „Rene af Hjertet," der burde arbeide for en falden Verdens Velfærd, men ikke nedlade sig til de Ugudeliges fordømte Handlemaade. Ve over dem, som stride mod Zion!

Koret sang: How beautiful upon the mountains.

Konferencen sluttedes til næste April.

Taksigelse af Patriarken John Smith.

Tale af Præsident Joseph F. Smith

afholdt i Ogden den 21 Juni 1883.

(Sluttet fra Side 80.)

Han holdt det Præstedømme, som er efter Guds Søns Orden, og de Nøgler, som henhøre til dette Præstedømmes Præsidentskab her paa Jorden. Han modtog det ved Josephs Hænder — umiddelbart fra ham, eller formedelst hans Myndighed, og han holdt det til sin Død. Da han døde, faldt hans Kjortel paa John Taylor, og forsaavidt han forbliver trofast, vil han holde denne Myndighed saalænge han lever. Dette var Tilfældet med Brigham Young, han holdt det paa den Betingelse, at han forblev trofast. Hvis en Mand i denne Stilling ikke skulde forblive trofast, vilde Gud forflytte ham fra denne Plads. Jeg bevidner i Israels Guds Navn, at Herren vil ikke tillade Kirkens Præsident, han, der er udvalgt som dens Overhoved paa Jorden, at overtræde sine Love eller apostasere; thi i det Øieblik, at han skulde paa sin Løbebane tage en Retning, der vilde lede ham hertil, vil Gud borttage ham. Hvorfor? Fordi det vilde, saa at sige, fordærve selve Kilden, hvis en ugudelig Mand blev tilladt at beklæde dette Embede. Hvorfor vil Gud ikke tillade det? Fordi det er ikke Joseph Smiths Værk; det er ikke Brigham Youngs eller John Taylors Værk; det er ikke nogen Mands Værk, men er af den Almægtige Gud, og han vil styre det saaledes, at de Mænd, som røgte dette Kald, ere Mænd efter hans eget Hjerte, Mænd, der ville modtage hans Befalinger, og ifølge hans Vilje sætte dem i Udførelse. I kunne være forsikrede om, at han vil vaage over dette, og at der ingen Fare gives i denne Henseende. Derfor ville I ingen Aarsag faa til at finde Feil med Præsident Taylor, eller sidde til Doms over ham, Præsident Young, Profeten Joseph Smith eller de tolv Apostle. Vi have ingen Ret til paa nogensomhelst Maade at sidde til Doms over vor Stavspræsident, vor Biskop eller Præstedømmet, medmindre vi kunne gjøre det ifølge Kirkens Love. Da Gud har overdraget dem Præstedømmets Nøgler, og Guds Rige med dets Præstedømme, Myndighed og Organisation er her, bliver det vor skyldige Pligt, hvis de skulde afgive en Kjendelse imod os, at bøje os for Kjendelsen, ydmygt underkaste os og anerkjende den; fordi Afgjørelsen er bleven opnaaet og

givet ifølge Guds Bud og Love. Maaske vilde I eller jeg synes den var streng og muligvis anse den for at være uretfærdig, men da det ikke er muligt at faa den anderledes, maa vi underkaste os den. „Hvad for noget," siger en, „underkaste os en uretfærdig Kjendelse? Aldrig." Hvem siger, at den er uretfærdig? I eller jeg siger det; men tolv Højraads-Medlemmer og Stavens Præsidentskab sige den er retfærdig, og idet at vi fastholde vor Anskuelse om dens Uretfærdighed, sætte vi vor Dømmekraft imod femten upartiske Mænds Skjønne. Hvem skal give Kjendelse om Sagens Retfærdighed? Disse Mænd og ikke jeg, det er min Pligt at anerkjende og underkaste mig den. Der er alligevel Myndighed hos det første Præsidentskab til at overse Alt, og til en vis Grad kunne de udøve den tilgivende Magt. „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." I denne Kirke holder Præsident Taylor Nøglerne til denne Myndighed. I kunne derfor appellere til det første Præsidentskab, og de kunne anstille Undersøgelse med Hensyn til Kjendelsens Retfærdighed eller Uretfærdighed og sige, hvorvidt Sagen er berettiget til at undergaa et nyt Forhør. Men, hvis Højraadets Dom bekræftes, kunne I ikke apellere til nogen højere Magt her paa Jorden. Gud har givet os den største Frihed til paa en fredelig Maade og ifølge gode og retfærdige Love at forsvare vor individuelle Rettigheder. Han tillader os først at blive forhørt af vor Biskop og hans Raadgivere, men endogsaa forinden det gaar saavidt, have vi Lejlighed til paa en venskabelig Maade at jævne vore Stridigheder, uden at lade det komme til et Forhør, og, om vi ikke ved en mindelig Overenskomst imellem os selv kunne bilægge dem, at kalde paa vor Lærer, for at han kunde hjelpe os til om muligt at blive forsonede med hinanden, skulde det endnu ikke lykkes os, da kunne vi bringe Sagen for Biskoppen og faa den regelmæssigt undersøgt. Dersom vi have Aarsag til at tro, at denne Kjendelse er uretfærdig, kunne vi indskyde Sagen for Høiraadet, og derefter, kan der endnu faas et nyt Forhør, hvis det første Præsidentskab saaledes bestemmer det, saa at Herren har givet os al mulig Lejlighed til at hævde vor Ret, forsvare vor Sag og beholde vor Stilling i Kirken. Intet Menneske forlanges til at underkaste sig Uretfærdighed; men at sige, at Biskoppens eller Højraadets Kjendelse er uretfærdig, er at paastaa Et udaf To: enten at disse Mænd — og der er fra tre til femten af dem, der alle burde være i Besiddelse af den Helligaand og den Almægtiges Inspiration, og i al Sandsynlighed forstaa de Omstændighederne bedre end de stridende Parter — ere alle i Vildfarelse og mangle Dømmekraft, eller ogsaa ere de med Forsæt onde og uretfærdige, medens blot et Individ — en af de stridende Parter — har Ret!

Naar En siger, at han vil ikke underkaste sig Kirkens retmæssige Myndighed, det være sig Lærerne, Biskoppen, Høiraadet, hans Quorum eller det første Præsidentskab og bekræfter det i sit Hjærte samt sætter denne Beslutning i Udførelse, saa afskærer han sig selv fra alle Kirkens og Præstedømmets Rettigheder og Velsignelser og adskiller sig fra Guds Folk, thi han anerkjender ikke den Myndighed Herren har indstiftet i sin Kirke. Disse ere de Mænd, som almindeligt faa en Skrue løs i Hovedet, der faa Inspiration hernedenfra, og ofte ere saa begjærlige efter at lede Kirken og sidde til Doms over Præstedømmet. Den eneste sikre Vei for os som Individer at følge er at leve saa ydmygt, retfærdigt og trofast

indfor Gud at vi kunne besidde saameget af hans Aand at vi kunne dømme retfærdigt og skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse, mellem Ret og Uret, og saa vilde vi vide, naar en Kjendelse gaar os imod, at i 99 Tilfælde udaf 100 ere vi selv i Vildfarelse, og at Dommen er retfærdig, og om end lige i Tiden vi ikke ere fuldkommen istand til at fatte dens Retfærdighed, blive vi dog tvungne til at sige, at da der kun gives et Tilfælde, at jeg har Ret, imod sekston, at jeg har Uret, vil jeg paa en ydmyg og værdig Maade underkaste mig. Selve Sagens Indhold er, at Herren har oprettet sin Kirke, organiseret sit Præstedømme og overantvordet Myndighed paa visse Individder, Raad og Quorummer, og det er Guds Folks Pligt at leve saaledes, at de kunde have Vished, om at disse ere ham velbehagelige. Om vi afskære denne eller hin og tilsidesætte deres Myndighed, kunde vi ligesaa godt med det samme tilsidesætte Gud og sige at han har ingen Ret til at styre. Amen.

Missionslivet i Staterne.

Fra Covington, Fountain County, Indiana, skriver J. E. Booth den 4de November til Deseret News: Eldsterne Farnsworth og Anderson besøgte for kort Tid siden Franklin County, Indiana, hvor to Eldster forud havde faaet to Frakker gratis, det værste var, de vare lavede af Tjære og Fjedre! En Pøbelhob forsamledes for ogsaa at behandle disse Brødre paa samme djævelske Maade. Den mødtes i Gaarden af Hr. Dearmond, i hvis Hus Eldsterne opholdt sig. Han nægtede at udlevere Brødrene, medmindre Pøbelen fremviste lovlige Papirer for deres Arrest. Dette kunde Pøbelen ikke, men begyndte at udskjelde Hr. Dearmond. En af Hr. Dearmonds Arbeidsmænd, som troede det var Røvere, der vare ifærd med at angribe Hr. Dearmond, greb en Økse og løb henimod Pøbelen. Disse kunde i Mørket ikke see, hvad Slags Vaaben det var, han havde, men een af dem raabte: „Der kommer en Mormon med et toløbet Gevær,” hvorpaa hele Hoben skyndte sig afsted saa hurtigt som muligt, hver søgende at holde nogen af de andre mellem sig og „Mormonen.” Den anden Side af Billedet viste to Mænd, som stode og lo af Optrinet, og Mormon Eldsterne i rolig Besiddelse af deres Seng.

Sidste Uge besøgte jeg og Eldste Marks Veedersberg. Her boede en Søster Thomas, som fornylig havde forenet sig med Kirken. Vi fandt en Del, som vare meget begjerlige efter at høre mere angaaende vor Tro. Vi besøgte Adskillige og holdt Forsamling hos Broder Johnson. Det rygtedes snart, at der var to „Mormoner” i Byen, og næste Morgen bleve vi underrettede om, at hvis vi ikke forlod Byen inden Klokken fire Eftm. vilde man tjære og fjedre os. Vi havde forud besluttet den Dag at gaa til en anden By, men da vi fandt, at vi havde gjort et større Indtryk, end vi havde formodet, og Broder Marks, som en Gang havde undergaaet denne truede Behandling, og berettede, at „det var kun en Overgang, som Ræven sagde da man flaaede ham,” bestemte vi os til ikke at gaa. Om Aftenen kom en stor Hob Mennesker til Huset, hvor vi opholdt os, nogle for at undersøge vor Lære og andre i en hel anden Hensigt. Man fortalte os bagefter, at de, som kom for at fortredige os, bleve indbyrdes uenige, men Størstedelen erklærede, at vi holdt os til Bibelen, og mange af dem forlode os med ganske andre Følelser, end de havde, da de kom.

Vi forbleve der i Byen en Tid uden at skee nogen Overlast, og som Resultat af vort Arbeide der, tillagdes i Dag fem Personer derfra Byen, som kom hertil for at døbes.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Søndagsskolerne.

Som det sees i det foregaaende Nummer af dette Blad, er der 15 Søndagsskoler i denne Mission, og disse tælle ikke saa lille et Medlemsantal. Da vi betragte den Virksomhed som udfoldes i disse Skoler af yderst Vigtighed for Børnene, ønske vi at rette nogle Linier desangaaende til de Hellige og Præstedømmet.

Skriften siger: „Oplær den Unge efter hans Vejs Beskaffenhed, og naar han bliver gammel skal han ikke vige derfra." Vi bør lægge den Sandhed, som indeholdes i disse Ord, paa vore Hjærter og ei forsømme medens vi endnu have vore Børn under vor Varetægt, at indprente dem Evangeliets Principper, og formaa dem til at tage Den Hellige Skrifts Sædelære som Grundlag for deres fremtidige Vandel. Vi kjende ikke Noget, som burde have mere Interesse for de Sidstedages Hellige, end netop det at oplære deres Børn i „Herrens Tugt og Formaning," og at udsaa i Børnenes unge Hjærter, som ei endnu ere hildede i Fædrenes Traditioner og Fordomme, det rene og uforfalskede Evangeliums Sæd, med Bøn til Herren, at han vil give Væksten og lade den springe op og bære mangfoldige Frugter. At hjælpe Forældrene i dette gode Arbeide er især Hensigten med Søndagsskolerne. Disse have været til stor Velsignelse hjemme i Zion, og de ere ikke mindre nødvendige her i Adspredelsen, hvor Børnene hver Dag i Ugen høre Evangeliets Principper forklarede af Lærere, som høre til en anden Religion, og som søger at indprente dem den som den Ene rigtige. Det er derfor af den største Vigtighed at man lærer Børnene hvorledes at skjelne imellem Sandheden og Vildfarelsen og imellem Menneske Bud og Jesu Bud. Da de Indtryk, som gjøres paa Barnehjærtet, ere i Almindelighed varige, som Ordsproget siger: „Hvad man i Ungdommen nemmer, man sjelden i Alderdommen glemmer," er det indlysende, at hvis Barnet modtager en sand Opfattelse om Evangeliet, som det lærtes fordum, og som Gud atter har aabenbaret det til Menneskene, ville de, naar de blive voksne, neppe kunne rokkes af dem som vel have „Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." De forskjellige Religionspartier i Amerika tænke at Jesuitterne havde Ret, naar de sagde: „Lad Børnenes Undervisning komme under vor Indflydelse, fra den Tid da de ere ti Aar gamle, til de ere seksten, og vi frygte ikke for at miste dem, naar de blive Mænd og Kvinder." I Overensstemmelse hermed udgive de aarlig store Summer for at oprette Skoler i Utah, og de søge paa enhver Maade at faa de Hellige til at sende deres Børn til disse Skoler. De Hellige have set Faren og gjøre alt muligt for at modarbejde denne Indflydelse ved selv at oprette udmærkede Skoler baade for Søn- og Hverdagene, saa Sekternes Bestræbelser i denne Retning ere ikke blevne kronede med meget Held. Men da Distrikts Skolerne ere for Børn tilhørende Forældre, der bekjende sig til forskjellige Religioner, tillades vore Lærere ikke der at lære Børnene vore Læresætninger, det er derfor i Søndagsskolerne, hvor de lære Evangeliets Sandheder. Den bedste

Tid paa Dagen, nemlig fra Klokken ti til tolv helliges Børnenes Undervisning. Overalt i Territorierne, hvor de Hellige bo, finde vi Søndagsskolen oprettet, og Mængder af glade Børn flokkes til den for at lære om de Ting, som hører Guds Rige til. Hvor heldige ere ikke disse Børn stillede, som fra sin Ungdom af have kun havt Sandhedens Skrift indprentet paa deres Hjerters Tavler! Hvor forskjellig fra dem er deres Lod, hvilke ere blevne oplærte i Vildfarelse, ikke alene maa de læres Sandhedens Principer, men de gamle Indtryk maa først udslettes, og det er sjeldent, at dette kan gjøres, uden at Lidt af den gamle Skrift efterlades! Forældre kunne ikke tillægge Nødvendigheden af at befæste Børnene paa Sandhedens Grundvold for megen Vigtighed. De ere den dyrebareste Gave, som Herren har skjænket os, og vi ville blive krævede til Regnskab, om vi ikke udføre de Pligter, som vi skylde dem.

Forældre burde sende deres Børn, som ere gamle nok til at forstaa det, som bliver lært dem, til Søndagsskolen. Vi mene hermed, kun de, som ikke bo for langt borte fra Stedet hvor Børnene forsamles. Hvor dette er Tilfældet, haabe vi, at Forældrene ville ikke undlade at undervise deres Børn i Evangeliets Principper og vække hos dem Kjærlighed til Gud og hans Værk.

Til Lærerne sige vi: gjører selv det, som I lære Børnene. En Lærer i Søndagsskolen bør være en god Sidste Dages Hellig. Børnene ere gode Jagttagere, om de se deres Lærer i Ord lære een Ting og i Gjerning udvise det Modsatte, tabe de Tilliden til denne. For at være til sand Gavn maa Lærerne søge at vinde Børnenes Kjærlighed, Tillid og Agtelse: Børnene bør læres at være punktlige i at komme til Skolen til den bestemte Tid, da det virker forstyrrende i en Skole, naar Børnene og sommetider Lærerne vedblive at komme en efter en anden under den første Time af Undervisningen; men ogsaa heri, maa Lærerne give Exemplet. Efterat Lærerne have kaldt Navnene paa Børnene, som høre til deres Klasser, skulde de lægge Mærke til hvem, der ere fraværende, og om disse udeblive to eller tre Søndage i Træk, burde de besøge dem i deres Hjem, og gjøre sig bekjendt med Aarsagen til deres Udeblivelse. Maaske er Sygdom Aarsagen, og da vil et Besøg og et trøstende Ord fra Læreren være særdeles velkomment til Barnet, som længe vil erindre det, og ved at se Lærerens Interesse for sig vil Barnet til Gjengjæld, naar det atter er bleven vel, ved forøget Flid søge at glæde sin Lærer, maaske ere nogle udeblevne, paa Grund af at deres Klæder ere blevne gamle og udslidte, og de derfor undse sig ved at møde med deres Klasse, hvor Læreren finder, at dette er Aarsagen, burde de lade Skolens Forstander vide det, for om muligt, at Noget kunde gjøres for et saadant Barn, saa at det igjen kunde møde paa Skolen. I visse Tilfælde vil Læreren maaske finde, at Ligegyldighed hos Børnene har været Aarsagen til Udeblivelsen, ved en kjærlig Formaning og formedelst Forældrenes Indflydelse ville saadanne kunne formaaes til at møde paa Skolen.

I at lære Børnene bør Lærerne søge at være saa interessante som muligt og at tale til Børnene paa en saa simpel og tydelig Maade, at disse kunde fatte og forstaa det, som læres dem. Erindrer, at det, som synes let fatteligt for Eder, gaar maaske langt over Børnenes Forstand. Naar Læsningen er over, og medens der tales, synges, o. s. v. bør Læreren holde et Øje med deres Klasse og passe, at Børnene skjænke den fornødne Opmærksomhed.

Med Hensyn til Maaden hvorpaa at bestyre Søndagsskolen tillade vi os at bemærke, at hvor et større Antal læse i Bibelen og Mormonsbog, vilde det maaske tjene til Skolens Bedste, hvis alle Klasserne læse det samme Kapitel, og een af Lærerne beskikkedes til i Korthed at berøre de vigtigste Punkter i det som er bleven læst i Bibelen, og en anden Lærer til at forklare Kapitlet i Mormonsbog, hvilket maaske vilde hjælpe Børnene til lettere at fatte det Læste. Resten af Tiden kan afbenyttes af Brødrene til i korte Taler og Foredrag at lede Børnenes Sind paa de Ting, som hører Guds Rige til, og at vise dem den herlige Løn, som er i Vente for dem, der holde Guds Bud, og de Følger, som Overtrædelsen af dem drager med sig. Før Skolen sluttes, kunde Skriveren oplæse et kort Program for næste Søndag, hvori bestemmes hvilket Kapitel i Bibelen og Mormonsbog vil blive Skolens Lektie, og hvilke Lærere beskikkes til at forklare Kapitlerne og katikisere med Børnene. Nogle af Eleverne kunde beskikkes til at synge en Sang, fremsige et Digt, oplæse et eller andet godt Stykke o. s. v.

I nogle Skoler indsamles Bidrag, og en Gang om Aaret uddeles Præmier til Børnene for deres Punktlighed i at komme til Skolen og for deres gode Opførsel, medens de ere der. Skjønt Nogle ikke synes om denne Fremgangsmaade, idet de mene, at det smager af at kjøbe Børnene til at komme til Skolen, have vi dog i vor Erfaring fundet, at det opmuntrer Børnene til at komme til Skolen, og faar dem til at føle, at man tager en varm Interesse for deres Vel, hvilket igjen ansporer dem til at være flittige i deres Studier. At belære vore Børn om Evangeliets Principer og opelske hos dem Kjærlighed til Gud og hans Rige er af saa stor Vigtighed, at vi ikke burde lade noget godt Middel, hvorved dette kan opnaaes, gaa ubenyttet. Vi haabe, at Forældrene ville troligen staa Lærerne bi i dette Kjærlighedsarbejde.

Konferencemødet i Aarhus.

Mødet afholdtes d. 3—4 Nov. 1883 paa de Helliges Forsamlings Lokale, Borupsgade Nr. 14. Det aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn.

Tilstedeværende vare følgende Ældster fra Zion: C. D. Fjeldsted, Præs. for den Skandinaviske Mission, S. Sørensen, J. B. Hesse, A. J. Hansen, S. Madsen, O. Sørensen, F. Ludvigsen, S. Petersen, C. J. Christiansen, J. J. H. Jensen, H. J. Bruun, flere af det Locale Præstedømme og en stor Del Hellige.

A. J. Hansen, Forstander for Aarhus Gren, havde i Forening med S. Madsen og O. Sørensen virket i denne Gren i Løbet af Sommeren; de følte sig velsignede, og glædede sig meget i deres Arbeide. De Hellige i Almindelighed bestræbte sig for at leve deres Religion og vare redebonne til at gjøre Alt, hvad de kunde, for at hjelpe til med Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, og i enhver Henseende at vise deres Tro i deres Gjerninger. Folket vare i Almindelighed sløve og ligegyldige for hvad, de have at forkynde dem; men dog vare Udsigterne nogenlunde lovende paa forskjellige Steder i Grenen. Foruden Missionærerne fra Zion talte Grenen 250. Siden sidste Konference var der døbt 36

udelukt 12, emigreret 50, døde 2. Grenen havde en Ungemænds-Forening en Kvindelig Hjælpe-Forening og en Søndags-Skole i stadig Virksomhed, i alle disse udførdes et godt Arbejde. De havde 6 Søndags Missionærer, som nu vare beredte til at begynde deres Virksomhed blandt Folket.

C. Jensen, Forstander for Randers Gren, følte sig glad ved at have Leilighed til at overvære denne Konference. Grenen talte tilsammen med Præstedømmet 118 Medlemmer; 19 vare døbte og 2 udelukte. I Almindelighed vare de Hellige nidkjære i at udføre deres Pligter og vokste i Tro og gode Gjerninger. Udsigterne for Evangeliets Fremme vare mindre gode. Han følte selv glad ved at arbejde for Værkets Fremgang og glædede sig i Haabet om i Forening med sine Medarbeidere at blive istand til at udrette noget Godt igjennem Vinteren, Grenen havde en Kvindelig Hjælpe-Forening, og en Søndags-Skole, hvilke udrettede meget Godt.

S. Petersen, Forstander for Veile Gren tilkjendegav at Grenens Medlems Antal var 125. Der var døbt 14, udelukt 2, emigreret 12. Forfølgelsen i Horsens havde lagt sig, saa de Hellige i den senere Tid have kunnet uforstyrret afholde deres Forsamlinger, der i Byen, og Forsamlingerne vare bedre besøgte end tidligere.

I Horsens og Veile Egnene vare Folket ikke meget modtagelige for Sandhedens frelsende Budskab. I den vestlige Del af Grenen vare Udsigterne nogenlunde gode for Værkets Fremgang.

De Hellige vare i Almindelighed trofaste, men meget fattige; desuagtet søgte de dog at gjøre Alt, hvad de kunde for at bidrage til at fremme Værket, og de glæde sig i Evangeliet.

H. J. Bruun, Forstander for Odense Gren, sagde, at denne Gren bestod af 80 Medlemmer. Der var døbt 11, udelukt 4, emigreret 8, døde 1. Han følte selv glad ved at virke for Værkets Udbredelse, og havde i Forening med Brødrene vundet en Del Venner. Paa flere Steder havde han faaet Tilladelse til at holde Forsamlinger hos Fremmede. Han nærede gode Forhaabninger for Fremtiden. De Hellige glædede sig i Evangeliet, og bestræbte sig for at opfylde deres Pligter.

Ældsterne S. Madsen, O. Sørensen, F. Ludvigsen, H. Poulsen, C. Larsen, C. J. Christiansen og J. J. H. Jensen, Omreisende Ældster i Grenene, gave i Korthed Beretninger om deres Arbeide i deres respektive Virkekredse; de følte sig alle velsignede og glædede sig ved at arbeide for Evangeliets Udbredelse iblandt deres Medmennesker. De haabede alle ved fremdeles at arbeide med Ufortrødenhed og Flid, at se deres Bestræbelser velsignede af Herren, og at de igjennem Vinteren maatte blive istand til at udrette noget Godt til Velsignelse og Frelse for de Oprigtige.

Præs. C. D. Fjeldsted ytrede sin Glæde ved atter at overvære Konference i Aarhus. Han var tilfreds med de afgivne Rapporter og Brødrenes Utrættelighed og Flid, i at udbrede Sandhedens Principper blandt Folket. Han sagde, at om det end syntes, at vort Arbeide næsten var forgjæves, saa var der dog udført et stort Arbeide. Han hentydede til de Velsignelser, som bleve forjættede til Abraham og alle dem, som annammede og efterlevede Evangeliet.

Søndag d. 4. Form. Kl. 10 fortsattes Konferencen, Konferencens Præsident J. B. Hesse oplæste en samlet Rapport fra hele Konferencen, hvis Antal foruden Missionærerne fra Zion var 573. Siden sidste Konference var der

80 døbte. Der lejedes 6 Forsamlings Lokaler. 270 Hellige og 34 Fremmede holde „Skandinaviens Stjerne" og 148 subskribere paa „Ungdommens Raadgiver." 36 Forsamlinger vare afholdte hos de Fremmede. Skrifter og Bøger til en Værdi af 637 Kroner vare blevne uddelte blandt Folket. Dernæst foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse, som blev enstemmigt vedtaget. Den øvrige Del af Formiddagsmødet, Eftermiddagsmødet og Aftenmødet afbenyttedes af Præsident Sørensen fra Aalborg, C. D. Fjeldsted og S. Peterson med at bære deres Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. De berørte i Korthed Guds Handlemaade med Menneskene baade fordum og i Nutiden, den Enighed som gjorde sig gjældende blandt de Hellige, og den Forvirring som herskede i Verden, som ikke forbedredes ved den Mængde hemmelige Samfund, der findes overalt. Viste paa en tydelig Maade den bogstavelig Opfyldelse af Profetierne, og grundede derpaa deres Overbevisning om, at de Profetier, som endnu ikke vare opfyldte, vilde ligeledes blive bogstavelig opfyldte.

Forsamlingerne vare godt besøgte af baade Hellige og Fremmede.

Mandag Formiddag Kl. 10 forsamledes en Del af Præstedømmet. Konferencens Regnskaber fremlagdes og anerkjendtes. Præsident C. D. Fjeldsted gav mange gode og interessante Raad og Lærdomme til Veiledning for Ældsterne i Udførelsen af deres Pligter.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

J. C. N. Clausen,
Konferencens Skriver.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 62).

Marshallens Posses Hovedkvarter.
Weber River den 13de Juni 1862.

Til Joseph Morris, John Banks, Richard Cook, John Parsons og Peter Klemgaard.

Da I have hidtil ringeagtet og trodset Øvrighedens Embedsmænd og Territoriet Utahs Love, og da visse Skrivelser ere udstedte til Eder af Øvrighedens tredie Distrikt af nævnte Territorium, og en tilstrækkelig Magt er sendt af Territoriets Guvernør for at haandhæve Loven, saa opfordres I herved til uden Ophold fredeligt og roligt at overgive Eder og de Personer, som I holde under Arrest.

Et Svar udkræves inden tredive Minuter efter Modtagelsen af denne Bekjendtgjørelse, i modsat Tilfælde vil der blive brugt Magt for at arrestere Eder. Skulde I ringeagte dette Forslag, og derved sætte Eders Liv i Fare, forlanges I til at flytte Eders Kvinder og Børn i Sikkerhed. Det bekjendtgjøres herved for alle Personer, som ønske Fred, at de maa ufortøvet forlade Eders Lejr og de underrettes herved om, at de kunne finde Beskyttelse hos denne Posse.

H. W. Lawrence Territorial Marshal.
Ved R. T. Burton og Theodore Mc.Kean.
Vice Marshaller.

Da ingen Svar blev given til denne Proklamation begyndte Possen at bevæge sig fremad. En Geværsalve fra Morrisitterne nødte dem til at søge Skjul. Smaaskydning fra begge Sider varede hele Dagen og en af Possen, Jared Smith, blev dræbt. Da det var daarligt Vejr næste Dag, blev der Intet foretaget; men

den 3die Dag, som var Søndag, rykkede Possen fremad paany, hvilket havde en livlig Skydning tilfølge, hvorved J. P. Whiplin, en af Possen, blev dræbt. Henimod Aften hejsede Morrisitterne et Fredsflag, og en stor Del af dem kastede deres Vaaben fra sig. Da det formodedes, at Overgivelsen var almindelig, gik Marshal Burton og andre af Possen indenfor Morrisitternes Forskandsninger, hvorpaa Morris paa en forræderisk Maade ordrede en Fornyelse af Fjendtlighederne. I den Kamp, som paafulgte, bleve Morris og en Mand ved Navn Banks dræbte. Med Løsladelsen af Fangerne og Morris Død endte Morrisitter Bevægelsen.

Antallet af Dræbte beløb sig til otte to af Possen og sexs af Morrisitterne. Denne Kjendsgjerning staar i skærende Modsætning til det Indtryk, som Antimormonske Historikere søge at meddele. En tre Dages Fægtning med et saa ubetydeligt Antal Dræbte kan ikke paa nogensomhelst rimelig Maade blive kaldt et unødvendigt Slagteri, og meget mindre et Blodbad.

Omtrent ved denne Tid gjorde Guvernør Dawsons og Fælledsdommernes Bortfjernelse Plads for Guvernør Harding og Dommerne Waite og Drake, som bleve beskikkede til at være hines Efterfølgere. Disse tre i Forening dannede en uforsonlig antimormonsk Ring, og det var med Nød og Næppe, at de formedelst Dommer Kinneys og Secretary Fullers retfærdige Handlemaade og President Youngs Snildhed, forhindredes fra at gjøre meget Ondt.

Hvad end den fremherskende Tone i Staterne var med Hensyn til, hvad Utah vilde gjøre i Følge af Borgerkrigen, enten det vilde forene sig med de sydlige Stater og slaa for sin Uafhængighed, eller tro til Fædrelandet holde sig til Unionen, saa var Landet dog ikke længe holdt i Uvished desangaaende, thi Utah indgav uden Ophold en Ansøgning om at blive optaget i Unionen. En iøjnefaldende Forklaring blev saaledes given af Forskjellen imellem en ophøjet konstitutionel Erklæring og Forsvar af Folkets Rettigheder indenfor Unionen, som Utah netop havde gjort, og den nationale Forbrydelse, Secession.

Men det syntes ikke at stemme overens med den nationale Opfattelse af Mormonernes Tro og Ære at optage Utah som en Stat i Unionen, eller at antage det, som denne Handlemaade udtrykte for et Bevis paa deres Fædrelandskjærlighed. En militær Oversigt blev derfor besluttet.

Oberst Conner, som havde samlet det 3die Regiment af det kaliforniske Infanteri i Forventning om at gjøre Tjeneste paa Krigsskuepladsen, blev med sit Regimente ordret til Utah under Foregivende af, at det skulle beskytte Posten og Telegraph Linien fra Indianernes Angreb; men det saas snart, at den virkelige Hensigt var at passe paa Mormonerne.

Den 20 Oktober 1862 naaede de kaliforniske Frivillige Saltsøstad, og om Aftenen samme Dag oprettedes «Camp Douglas» paa en Højflade tæt østenfor Byen.

At disse frivillige Soldater skulde komme og plante deres Kanoner lige overfor „Mormonernes" Hovedstad blev af disse, som ogsaa rimeligt var, anset som en Trusel fra Hovedregjeringen, og det foraarsagede ikke saa liden Forbitrelse blandt Folket.

(Fortsættes.)

Apostel Charles C. Richs Død.

Fra «Deseret News» indrykke vi det Følgende:

Paris, Idaho den 17de Novbr. 1883.

„Charles C. Rich døde i Eftermiddag Klokken halv tre."

Hans Død kom ej uventet, thi den Sygdom, hvoraf han døde, angreb ham for omtrent tre Aar siden, og holdt ham næsten hele Tiden sengeliggende. Det har alligevel været en Trøst til hans Familie og Venner, at omendskjønt hans Sygdom har været langvarig, har den dog ikke været ledsaget af megen Smerte.

Charles Coulson Rich var en Søn af Joseph og Nancy Rich og var født den 21de August 1807 i Campbell County, Kentucky. Hans Bedsteforældre vare Thomas og Anna Rich, og hans Oldeforældre Joseph og Sarah Rich. Han blev døbt som Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige den 1ste April 1832 i Tazewell County, Illinois, af Geo. M. Hinkle, og den 16de Maj samme Aar blev han i Fountain County New-York af Zebedæus Coltrin ordineret til Ældste. Han var et Medlem af „Zions Lejr", og han holdt Stillingen som „Kaptejn over Ti" iblandt de berømte 205, som i Juni Maaned 1834 gik op til Missouri for at forløse Zion. Gjennem Ordre af Højraadet i Kirtland blev han den 12te April 1836 ordineret til Højpræst under Hyrum Smiths og John Smiths Hænder. I Aaret 1837 flyttede han til Caldwell County, Missouri. Den følgende August blev han i Far West beskikket til Præsident over Højpræsternes Kvorum, hertil modtog han Ordination under W. W. Phelps's og John Whitmers Hænder.

Under de Helliges Forfølgelser i Caldwell og Davis Countier udvalgtes han til Kaptejn over 50, og i Slaget ved Crooked River overtog han Kommandoen da David W. Patten blev dræbt. Nogle faa Dage derefter vendte han tilbage til Far West. Da Statens Tropper, som vare udordrede af Guvernør Boggs, ankom til Far West, blev han sendt ud for at møde dem, men endskjønt han bar et hvidt Freds-Flag skjød dog Methodistpræsten Bogard paa ham, da han kun var ti Alen fra ham.

Den 1ste November 1838 ifølge Hyrum Smiths og Brigham Youngs Raad flyede han og 25 andre, hvis Liv truedes ind i Ørkenen mod Nord. De toge Retningen henimod de øvre Settlementer ved Des Moines Floden, Iowa, og i de elleve Dage og en halv, som det tog dem at naa Quincy, Illinois led de meget af Hunger og Kulde. I Halvaars Konferencen, der holdtes i Nauvoo den 6te Oktober 1839 blev han beskikket til Medlem af Højraadet. Den 30te Marts 1841 blev han beskikket Raadgiver til Stavens Præsident og ordineredes af William Marks. I Marts Maaned 1840 var han bleven valgt til Kaptejn over et Kompagni af Borgervæbningen og et Aar senere valgtes han til Kaptejn over et Kompagni i Nauvoo Legionen. I Maj blev han udnævnt til Oberst over det 1ste Regimente i den anden Cohorte i Nauvoo Legionen. Ved Don Carlos Smiths Død i September 1841 efterfulgte han ham som Brigade-General over den anden Cohorte, og i August 1844 valgtes han til General-Major i Legionen.

I Maj 1844 (en Maaned før Joseph Smith og Hyrum Smith led Martyrdøden) blev han af Præsident Joseph Smith beskikket til at gaa til Staten Michigan og præsidere over Valgforretningen der, da Profeten Joseph var Kandidat for Præsident over de Forenede Stater. I Selskab med David Fullmer og andre holdt han en Convention i Jackson, Michigan, hvori de foreslog General Smith for Præsident og sendte en Delegation til den nationale Konvention.

Da han hørte om Josephs og Hyrums Mord, vendte han tilbage til Nauvoo. Han var et Medlem af Byraadet i Nauvoo fra Marts 1841 til Februar 1845, da han blev valgt til Oldermand af samme By. Da vi mangle Datoerne, kunne vi ikke opregne de Begivenheder, som indtraf i Tidsrummet mellem den sidstnævnte Dato og hans Ankomst til Saltsødalen. Han blev den 12te Februar 1849

ordineret til Apostel. Han var en af de fire, som bleve valgte til at fylde de fire ledige Pladser i de Tolvs Kvorum, de andre tre vare Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards. Broder Rich blev ordineret af Præsident Brigham Young i George B. Wallaces Hus. I Aaret 1851 fulgte han med Ældste Amasa M. Lyman og et Selskab Sidste Dages Hellige til det sydlige Kalifornien, hvor de grundlagde San Bernardino Setlementet, der blev forladt i 1857 ved Udbrydelsen af Utah Krigen. Da der igjen var bleven Fred blev han beskikket paa Mission til England. Han forlod Saltsøstaden den 1ste Maj i Forening med Amasa M. Lyman for at gaa til det fremmede Land. Disse to Apostle vare forenede med Geo. Q. Cannon i at præsidere over den europæiske Mission.

Da han vendte tilbage fra denne Mission beskikkedes han til at „setle" Bear Lake Egnen, og i 1863 bestemmedes Grændselinierne af Rich County, Utah, hvoraf en Del nu er Bear Lake County Idaho. Den 5te April 1865 ankom han til Saltsøstad fra Bear Lake, 40 engelske Mile af denne Rejse tilbagelagde han paa Snesko.

Den 8de Juni 1872 i Selskab med sin Søn Joseph C. Rich rejste han øst for at besøge sine Slægtninge i Kentucky, Indiana og Illinois, og, efterat have samlet en Del Slægtregistre, kom han tilbage i Slutningen af Juli. Blandt de mange vigtige Stillinger som han indtog, var han ogsaa et Medlem af den Komité, som stod for Opbyggelsen af Logan Tempel.

Hans Død var en Følge af Paralysis, hvoraf han for omtrent 3 Aar siden blev angreben, siden den Tid har hans Kræfter gradvis aftaget. Broder Rich behøver ingen Ros. Han levede og døde som en Helt og en Hellig. Efter et langt Livs frugtbringende Virksomhed og urokkelig Trofasthed er han nu gaaet til Hvile, efterladende Verden og hans talrige Afkom det herlige Exempel af et Liv, der var indviet til at tjene Gud og sine Medmennesker. Han vil blive begravet i Paris, Bear Lake County, Idaho, paa Tirsdag den 20de November 1883, Klokken 1 Eftermiddag.

Som det ses af det Ovenstaaende var hans Liv baade hjemme og ude i Verden en vedvarende Missions Virksomhed og det i Ordets fuldeste Betydning. Medens han har forkyndt Evangelium til Verden, saa var det dog ikke paa Prædikestolen, at han især udmærkede sig, men derimod i de Helliges Hjem og i deres Familie Cirkler som en Hjemme-Missionær var der faa, om der i Virkeligheden var nogen, som kunde maale sig med ham. Det var først naar man blev nøjere bekjendt med ham, at hans mærkværdige tiltrækkende Egenskaber især viste sig, thi der var Noget i hans Ligefremhed og dannede Væsen, der indgød Alle Tillid til ham. Der var Ingen, som kunde tvivle paa hans Oprigtighed. Hvorsomhelst han boede, var han den stærke Eg til hvem Rankerne klyngede sig. Han var en uforfærdet Banebryder — en Pioneer i Ordets mest udstrakte Betydning. Han var en af de ledende Aander i at udstrække Zions Grænser, aabne nye Egne, grundlægge, oprette og bestyre Settlementer, Byer og Stæder, hvoraf flere ere nu varige Monumenter om hans Mod, Viljekraft, Udholdenhed og Arbejdsomhed. Hans overordentlige Legemskraft, forbunden med hans fortrinlige Aandsevner, gjorde ham især skikket for den Slags Arbejde, medens den urokkelige Tillid som skjænktes ham af Folket var af stor Hjælp til ham som en Leder blandt de Sidste Dages Hellige. Der findes ikke noget saadant, som absolut Fuldkommenhed i Menneskehedens nuværende Tilstand; men vi mindes ikke Nogen, om hvem Poeten Burns' Ord kunde anvendes paa en mere træffende Maade, end om Broder Rich hvor Poeten siger: „Endog hans Fejl til Dydens Side heldte."

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien

for Aaret 1883.

Konferencer	Grene	Missionærer fra Zion: Høipræster	Halvfjerds	Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelukte	Døde	Konferencepræsidenter.
Danmark:															
Kjøbenhavn..	6	3	9	2	31	22	35	20	585	693	119	160	31	10	C. C. Anderson.
Aarhus	4	3	4	7	35	8	29	8	498	578	121	96	42	5	J. B. Hesse.
Aalborg	4	—	4	9	22	6	19	6	385	438	98	125	23	7	Søren Sørensen.
	14	6	17	18	88	36	83	34	1468	1709	338	381	96	22	
Norge:															
Kristiania ...	8	1	6	5	76	34	38	5	634	787	127	90	38	11	N. C. Schougaard.
Sverrig:															
Stockholm...	8	—	6	7	72	40	31	13	993	1149	218	97	66	16	C. A. Ek.
Gøteborg ...	7	—	3	3	32	26	28	15	452	553	66	53	24	15	B. Ravsten.
Skaane	6	1	—	10	16	8	16	4	299	343	86	72	13	6	C. A. Tietjen.
	21	1	9	20	120	74	75	32	1744	2045	370	222	103	37	
Island	1	—	—	—	—	—	—	—	22	22	16	18	2	—	
Total:	44	8	32	43	284	144	196	71	3868	4563	851	711	239	70	

Emigranterne. Af Deseret News lære vi, at vore Emigranter, som forlode Kjøbenhavn den 19de Oktober, ankom til Ogden den 14de November om Aftenen Klokken otte. De, som skulde til Saltsøstad og længere sydpaa, ankom til Staden næste Dags Middag. Skjønt de havde nogen Storm paa Havet, saa havde de dog havt en heldig Reise baade paa Havet og paa Jærnbanerne. Paa Atlanterhavet havde Dampskibet det Uheld, at et af Dampkjedlens Rør sprang, hvorved der foraarsagedes et Ophold af otte Timer med at istandsætte det.

En Ulv i Faareklæder. En Methodist Præst, som i længere Tid har gjort Forretning som Boghandler i Saltsøstad, er gaaet fallit. Hans Kreditorer vil lide et Tab af over 100,000 Kroner. Han havde ikke undset sig ved at laane smaa Kapitaler af ubemidlede Folk, ja endogsaa Enker ere blandt hans Ofre, alle disse miste Alt, hvad de have sammensparet. Han er en af dem, som altid har vist saamegen udvortes Fromhed, og fra Prædikestolen havt saa meget at sige med Hensyn til Mormonernes Ugudelighed; men herved beviser han at hans Fromhed kun har været Skinhellighed.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.